

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Princz Kornél ügyvéd (felperes címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dr. Sebestyén Tamás ügyvéd (....) által képviselt alperes neve(....) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék által 2018. október 18. napján 21.P...../2017/22. szám alatt meghozott, 23. szám alatt kijavított ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és az alperes által a felperes javára fizetendő szerzői jogdíj összegét 1.889.816 (Egymillió-nyolcszáznyolcvankilencezer-nyolcszáztizenhat) forintra felemeli, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból, valamint 38.325 (Harmincezer-háromszázhuszonöt) forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.420.756 forint tőkét és annak 2016. november 12. napjától a kifizetésig járó, a naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű, középido-arányos késedelmi kamatát, valamint 126.689 forint perköltséget. A fentieket meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet tényállása szerint a perbeli időszakban az alperes üzemeltette a Szigetszentmiklós M0 környéki 19 km-nél található **G. M0 H.** elnevezésű kereskedelmi szálláshelyet, melynek szobáiban és két közös helyiségében televíziós készülékek vannak elhelyezve. A felperes 2013. március 26-án, 2014. május 28-án, 2014. október 9-én és 2016. április 20-án ellenőrzést tartott az alperes által üzemeltetett egységben, melyről adatszolgáltatási lapokat vett fel. Az alperes 2014. április 10-én kelt, a felpereshez 2014. május 6-án érkezett levelében arról tett nyilatkozatot, hogy az általa végzett zenei felhasználást kizárólag a **CC Kft.** által biztosított digitális egyutas technikai berendezéssel valósítja meg, és csak olyan, ún. közvetlen jogkezelésű zenei műveket sugároz, amelynek szerzői a közös jogkezelés ellen tiltakoztak. A felperes az ellenőrzés által érintett időszakokra jogdíjfizetési értesítőket állított ki az alperes felé. Az alperes nem tett eleget az azokban foglalt fizetési kötelezettségének.

A felperes keresettel fordult a bírósághoz, amelyben 1.889.816 forint szerzői- és szomszédos jogdíj megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Arra hivatkozott, hogy a **CC Kft.**-vel kötött szerződéstől függetlenül televízió készülékek és music center üzemeltek a perbeli ellenőrzési helyeken, amelyek

alkalmasak voltak zeneszámoknak a közönséghez való közvetítésére. Az adatlapokat az ellenőrzéskor az alperes képviselője aláírta, a TV készülékeket pedig a felperes fényképfelvételekkel igazolta.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a music center nem működött, az nem volt hangszóróhoz csatlakoztatva és az nem is a cég tulajdona, hanem az egyik alkalmazotté. Vitatta, hogy a készülékeken keresztül zeneszámokat sugárzott volna, állítása szerint a zeneszolgáltatás a CC rendszerén keresztül történt, az elhelyezett TV készülékek pedig hang nélkül csupán sportadásokat mutattak.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nagyjából megalapozottnak találta. Határozatát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:55. §-ára, a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 1. § (1) és (2) bekezdésére, 16. § (1) bekezdésére, 24. § (4) bekezdésére, 25. § (1) és (4) bekezdésére, 77. § (1) bekezdésére és 88. § (1) bekezdésére alapította.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az adatszolgáltatási lap a jogdíjfizetési kötelezettség fennállását bizonyító okiratként értékelhető, amennyiben azt a vendéglátóegység üzemeltetője vagy annak alkalmazottja aláírta. Utalt arra, hogy a bejelentést követően az alperesnél a felperes ellenőrzést tartott, melynek során azt tapasztalta, hogy az alperes által üzemeltetett, vendégek számára nyitva álló helyiségekben zenefelhasználásra alkalmas tévékészülékek voltak kihelyezve. A törvényi vélelemmel szemben az alperest tehát annak bizonyítása terhelte, hogy ezek a készülékek kizárólag a CC Kft.-vel kötött szerződés alapján megvalósuló szolgáltatásra voltak alkalmasak. E vonatkozásban azonban az alperes bizonyítása az elsőfokú bíróság álláspontja szerint eredményre nem vezetett. A D. Kft.-vel való szerződés kezdő időpontja nem volt megállapítható a felmutatott szerződésigazolásból, ennek hiányában a földi műsorszórás megszűnése és a D. szolgáltatás közötti időszak nem volt megállapítható. A szerződésigazolásból azt sem lehetett megállapítani az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy a csomag milyen csatornákat foglalt magában. A tévékészülékek továbbra is alkalmasak voltak hang és képfelvétel teljes körű sugárzására, továbbá azok nem képezték a CC rendszer részeit. A music center tekintetében az alperes felhívás ellenére csak állította, hogy az az egyik dolgozóé volt és nem volt alkalmas zene szolgáltatására, ezt azonban nem bizonyította. A felperes területi ellenőrei ezzel szemben nemcsak elmondták, hogy látták a készülékeket a közösségi helyiségekben, hanem arról fényképfelvételeket is mutattak, amelyeket a felperes csatolt. E kétféle bizonyítási eszköz az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes állítását és az adatlapon rögzített adatokat alátámasztotta.

Mindezekből az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy az alperes mind a szerzői jogdíjat, mind a szomszédos jogi jogdíjat megfizetni tartozik a felperes irányába.

A felek között azonban elszámolási vita volt abban a tekintetben, hogy az alperes milyen jogcímen, mikor és mekkora összegeket fizetett meg, és ebből következően mekkora a fennálló jogdíj tartozása. Az alperes a felperes által megállapított összegeket nem vitatta, befizetési csekkeket és átutalási bizonylatokat csatolt előadva, hogy azok nem teljes körűek. Hivatkozott arra, hogy 4 szálloda jogdíjaiból teljesített és azokat nem tudja megkülönböztetni. A felperes a bíróság felhívására tételes kimutatást csatolt, amely alperesi teljesítéseket is tartalmaz. Ezek közül az elsőfokú bíróság a 20. sorszámú kimutatást vette döntése alapjául, azonban ellenőrizve a felperesi számadatokat arra jutott, hogy a társalgó szomszédos és szerzői jogdíjai 161.779 és 537.016 forintban egyeztek, azonban a gyorsétterem szomszédos és szerzői jogdíjai 247.728 és 826.229 forintot, a szilveszteri díjak 119.178 forintot, míg a szobadíjak 309.952 forintot, azaz mindezek együttesen 2.201.882 forint fizetési kötelezettséget tettek ki. Az alperes által igazolt és a felperes által is elismert teljesítés összege 781.131 forint volt, a kettő különbözete 1.420.756 forint, mely

összeg megfizetésére kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest. Nem találta azonban alaposnak a felperes keresetét a kamatfizetés mértéke tekintetében, és ezt eltérően állapította meg utalva arra, hogy a felperes nem vállalkozás, így a gazdálkodó szervezetek közötti kamat mérték a felek jogviszonyában nem alkalmazható.

A határozattal szemben a felperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a tőkeösszeg tekintetében a kereset szerinti döntés meghozatalát kérte. Fellebbezésében nem támadta a megállapított perköltség és kamatfizetési kötelezettséget. Előadta, hogy az alperes indítványára a felperes a tőkekövetelését megosztotta szerzői és szomszédos jogi jogdíjra, melyről szóló kimutatást F/8 alatt csatolta. F/9 szám alatt benyújtotta a kimutatását, amelyen feltüntetésre került a perbeli követelése, valamint az alperes által csatolt megfizetési igazolások. F/11 szám alatt a felperes újabb táblázatot csatolt, amelyen vastag fekete színnel kiemelésre került, hogy melyek azok a jogdíjak amelyeket az alperes megfizetett. Ezen táblázat "összesen" oszlopában feltüntetésre került a perbeli követelés, amelynek összegszerűsége megegyezik a keresetben kért összeggel. Mind a kereseti kérelmében mind az F/9 és F/11 szám alatt mellékelt táblázatban megjelölte a kereseti követeléssel érintett jogdíjak értesítő azonosítóit, továbbá az F/9 és F/11 táblázatokban megjelölésre kerültek az alperes által teljesített jogdíjak értesítő azonosítói is. Elismerése csupán arra a jogdíjra vonatkozott, amelyet az alperes valóban megfizetett, de az nem képezte a kereseti követelése tárgyát, teljes perbeli követelése jelenleg is fennáll. Téves tehát az elsőfokú bíróság ítéletének összegszerűsége és annak indokolása, mivel az alperes a perbeli követelésből semmilyen összeget nem fizetett meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Fellebbezéssel nem volt támadott az alperest 1.420.756 forint tőke és annak 2016. november 12. napjától járó törvényes kamatának, valamint 126.689 forint perköltségnek a megfizetésére kötelező rendelkezése, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság döntését a Fővárosi Ítéltábla nem teljes körűen osztotta, a felperes fellebbezése alapján az elsőfokú ítélet fellebbezett részének megváltoztatására látott okot az alábbiak szerint.

Helyesen hívta fel ítéletében az Szjt. 16. §-ának (1) bekezdését az elsőfokú bíróság, amelynek értelmében a mű felhasználásához a szerző engedélye szükséges, míg a (4) bekezdés szerint a szerzőt a mű felhasználására adott engedély fejében díjazás illeti meg, amelynek – eltérő megállapodás hiányában – a felhasználáshoz kapcsolódó bevétellel kell arányban állnia.

Az Szjt. 25. § (1) bekezdése alapján az írók, a zeneszerzők és a szövegírók képviseletében a már nyilvánosságra hozott és irodalmi mű nyilvános előadásának engedélyezésére és az ennek fejében fizetendő jogdíj mértékére vonatkozóan az irodalmi és zenei művekkel kapcsolatos szerzői jogok közös kezelését végző szervezet köt szerződést a felhasználóval. A (4) bekezdés értelmében a tervezett felhasználást és a már megkezdett felhasználás megváltozását a felhasználó köteles a közös jogkezelő szervezetnek előzetesen bejelenteni, aki a felhasználást a helyszínen ellenőrizheti.

A szerzői jogok és a szerzői joghoz kapcsolódó jogok közös kezeléséről szóló 2016. évi XCIII. törvény (Kjkt.) 9. § (1) bekezdése szerint a közös jogkezelő szervezetet a közös jogkezelés körébe tartozó szerzői jog és kapcsolódó jog gyakorlása és bíróság előtti érvényesítése során a szerzői jog

vagy kapcsolódó jog jogosultjának kell tekinteni. Nem szükséges más jogosult perben állása ahhoz, hogy a közös jogkezelő szervezet az igényét bíróság előtt érvényesítse.

A Kjkt. 10. § (1) bekezdése értelmében a közös jogkezelés körében – a mechanikai többszörözés engedélyezése kivételével – az ellenkező bizonyításáig vélelmezni kell, hogy a felhasznált művek vagy szomszédos jogi teljesítmények védelemben részesülnek.

A perbeli esetben sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban nem volt vitás, hogy az alperes jogdíjfizetésre köteles, pusztán elszámolási vita volt a felek között.

Az alperes a 2018. április 6-án kelt beadványa mellékleteként számos postai befizetési csekket, illetve számlát csatolt, de – ahogy arra helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezésében – azok egyike sem a perbeli követelés megfizetését igazolta, mert más időszakra vagy más felhasználásokra vonatkoztak. Az értesítők egybevetéséből látható, hogy nem történt az alperes részéről olyan jogdíjfizetés, amelynek értesítő azonosítója ugyanaz lenne, mint a felperesi követelése. Ebből megállapítható, hogy az alperesi befizetések nem érintették a perbeli követelést, arra vonatkozóan nem történt teljesítés.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság elszámolása téves – és a másodfokú bíróság számára követhetetlen is – volt, a felperes perben érvényesített követelése az alperes igazolt befizetéseivel részben sem térült meg.

A kifejtettek következtében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, annak fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az alperest a keresetben foglaltak szerint marasztalta.

A felperes eredményes fellebbezése folytán a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az alperes megfizetni tartozik a felperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján mérlegeléssel, a másodfokú pertárgyértékkel és az elvégzett tevékenységgel arányban állóan megállapított jogtanácsosi munkadíjból és fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2019. március 5.

Dr. Lesenyey Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró